

ALBERT VIDAL, UNA INQUIETUD PERMANENT

Quan un artista aconsegueix de dominar amb absoluta mestria els recursos del seu ofici, de cristal·litzar els seus esforços en un estil personal, acostuma de continuar, i de manera ben lícita, en la parcel·la que ha descobert. Heus ací el que veiem en el camp de la pintura, de la música, de la poesia, i també en el de la interpretació. Només uns quants, molt pocs, són capaços de girar l'esguard cap a paisatges nous, i tot aportant-hi la tècnica que dominen, llançar-se a una nova aventura, a la recerca d'un continent inconnegut.

Albert Vidal compta entre aquests pocs. La seva curiositat el duu als horitzons més impensables. Quan porteu mesos sense tenir notícies d'ell és difícil de sospitar on es troba, quins interessos l'han seduït en aquell moment: pot ésser a Bali estudiant la dansa del país, o a un cabaret de Saragossa per tal de conèixer les formes més tronades i decadents del music-hall, o al Japó fent l'aprenentatge del *butoh* al costat d'un dels mestres més importants del gènere, o a Granada, tot submergint-se en el claustre més recòndit del flamenc.

Després es produirà el retorn a la masia pirenenca, els exercicis a l'aire lliure, la reflexió activa, car Albert Vidal s'expressa amb un instrument del qual exigeix el més difícil virtuosisme, i aquest instrument és el cos. Allò que pot sorgir, llavors, constitueix una visita a les fronteres habituals de l'espectacle: pot ésser una dansa per a executar en una plaça pública, un aperitiu pres a ritme d'autòmata del segle XVIII a l'aparador d'una botiga, o pot ésser, com s'escaigué a Vic, la representació del propi enterrament, amb esqueles, bagul, ploraneres, acompanyament i furgó mortuori. Albert Vidal recerca i en la seva recerca no hi ha gratuïtat: cada nou espectacle és per a ell, i per a nosaltres en contemplar-lo, un finestró venturosament obert.

Xavier Fàbregas